

Glasul morilor

Ion Minulescu

Glasul morilor de apă,
Glasul morilor de vânt,
Glasul morilor severe care macină Romanța
Zilelor de mâine,
Glasul dătător de pâine,
Care-mbracă-n alb veșmânt
Năzuința și speranța.
Glasul morilor severe care-ngroapă
Și dezgroapă
De sub piatră-același Cânt,
Glasul morilor de apă,
Glasul morilor de vânt,
Să-l ascuți de dimineață, până-n seară,
Ore-ntregi și zile-ntregi,
Să-l ascuți supus ca-n clipa când vorbește inspirarea
Să-l cunoști,
Să-l înțelegi,
Să-l înveți pe dinafară
Și să-l cânti și tu cu apa,
Și să-l cânti și tu cu vântul,
Căci e glasul-n care Cântul
Plămădește-ndestularea!...

Iar când noaptea amuțește glasul morilor,
Târziu,
Când prin scocuri, nemișcată, apa doarme ca-n sicriu,
Când prin aripi vântul trece cu aceeași nepăsare
Suverană,
Ca prin pânza zdrențuită-a unei nave,
Și când piatra morii-ți pare
O pecetie domnească
Dezgropată din arhiva prăfuitelor hrisoave,
Tu să te gândești la grâul care face să-ncolțească
Iarna,
De sub piatra morii, năzuința și speranța,
Și să-ți amintești de glasul care macină Romanța
Zilelor de mâine -
Glasul dătător de pâine!